

Convé creure e

"Si descomptem els instants d'irritació o d'incertesa, hem de reconèixer una certa impermeabilitat dels individus a les crisis morals col·lectives, sobretot als països llatins i catòlics."

RAFA GIL

Josep Borrell.

Dilluns, 2. Dia de mitges vacances a Madrid, fent un tomb per la Plaza Mayor abans de l'aperitiu a Casa Paco. Matí net, sec, tònic, amb la portentosa llum del cel de Madrid. A Casa Lucio, patates amb ou, les lleties del dia, arròs amb llet: menú òptim. L'amic madrileny té interès pel futur polític de Josep Borrell i diu: "Té bon cap, bona dialèctica, treballa molt, fins i tot sembla que encara cregui que el socialisme serveix per alguna cosa". No li dic que no, mentre els menjadors de Casa Lucio queden estibats de gent, sense cap índex d'empatx després dels excessos gastronòmics de Cap d'Any. "A la Federació de Madrid, fins i tot hi ha elements de pes que voldrien a Borrell com a candidat a l'Ajuntament. Barrionuevo, ja no pot. Tu creus que Borrell ja ha decidit entre Catalunya i Madrid?". No puc dir-li ni que sí ni que no, però sóc dels qui pensen que Borrell és un dels pocs *bulldozers* del PSOE que encara tenen combustible per molts quilòmetres. "I la Moncloa?", diu l'amic madrileny, amb to d'obvietat. Penso que a Madrid sempre han de parlar d'algun polític català: Roca, Serra, ara Borrell. A efectes de suggestió electoral, Borrell té almenys l'aparença de voluntat, de decidir per ell mateix cap on vol anar, per contrast amb un PSC d'atavismes precoços i de compromisos innecessaris. "A Borrell només li veig el defecte que canvia massa de model d'ulleres", em diu l'amic madrileny, per sorpresa. De tornada, faig una bona sesta a l'avió. A Barcelona, un taxista molt amable ens recita les temperatures de pertot arreu de

JOAN CELIA

Gabriel Canellas.

Catalunya com si fos un butlletí de *Catalunya Informació*.

Dimarts, 3. Passo mig matí parlant amb missatgers comercials pel telèfon del porter automàtic. Són gent amable d'entrada, però d'una segona fase tan insistent que nega tota norma d'educació. "Tornaré un altre dia", diuen, després de totes les negatives i sentim que ja donen l'esquena al nostre "No, no torni", amb una determinació comercial digna d'un millor màrqueting.

Dimecres, 4. Newt Gingrich és com un empelt físic de Benny Hill i Gabriel Canellas. Políticament, és la turbina central d'una situació que amb el "Contracte amb Amèrica" pot influir molt tota la dreta mundial. A la presa de possessió com *speaker* de la Cambra de Representants ha fet un discurs gairebé improvisat, amb idees i nervi, però sobretot indicant els límits del consens bipartidista. Les dones manen tant als estats Units que s'havien emportat els nens de bolquers a l'acte i alguns han plorat molt a l'hora del biberó, mentre Newt Gingrich parlava de la grandesa de la república nord-americana. Jo crec que un Abraham Lincoln hauria parat el discurs per enviar nens i mares a fora. Aleshores ha vingut a casa el veí ex-hippy, a buscar una mica de julivert: quan ha vist Newt Gingrich per la televisió ha quedat com si li hagués comparegut el diable. És curiosa la simpatia progressista per Bill Clinton i tots els tics retòrics dels anys seixanta, una simpatia que

els tres Reis d'Orient

Bill Clinton.

Joan Maria Pujals.

converteix el programa de "Contracte amb Amèrica" en una compilació d'ocurrències cavernícoles precisament quan és una de les propostes de més sentit comú que hem tengut a l'abast en molts anys. Però ara toca "comunitarisme", com abans foren Baudrillard, el situacionisme, Laing, Marcuse o qualsevol antimaquanisme.

Dijous, 5. La setmana és molt política, fins i tot al marge de les estratègies ben curioses de l'ex-ministre Barrionuevo, l'home que va descobrir per als socialistes l'existència benemèrita de la Guàrdia Civil. Inclús el *barman* ha fet traveses sobre el nou consell executiu de la Generalitat: amb certa inòpia històrica, ha posat Josep Tarradellas de conseller de la Presidència. A l'hora de l'aperitiu, arriba molt constipat un *vieux routier* de la política catalana: "Si ho fa, serà amb algunes cares noves, homes joves. Però qui puja més és Pujals, tal vegada amb un departament que suma les competències de Governació i Justícia". No li agrada que li deim que això ja ho saben fins i tot els mossos d'esquadra. "I si afegeixo que aquesta vegada hi haurà problemes amb Unió?" Ens dediquem a les olives farcides. "Mireu, de tot això, l'aspecte més fonamental és que Macià Alavedra queda... i quan caigui serà amb tota discreció l'home pont entre Convergència i el PP". Aquí si que badem les orelles, consentint fins i tot que la consellera Cuenca no s'eclipsi del Govern de la Generalitat.

Divendres, 6. Els tres Reis d'Orient m'han

portat corbates, mitjons, un grapat de llibres, algun encàrrec agradable. Si descomptem els instants d'irritació o d'incertesa, hem de reconèixer una certa impermeabilitat dels individus a les crisis morals col·lectives, sobretot als països llatins i catòlics. És allò que veia tan clar el savi Camba quan deia pels anys trenta que a Espanya continuem considerant l'estat com una entitat que té la missió de subvenir a totes les necessitats dels ciutadans, a fi que puguin conrear l'individualisme sense haver-se d'entendre amb ningú, en una relació de major a menor dependència. Arribo a la conclusió que més aviat convé creure en l'existència dels Reis d'Orient. **Valentí Puig**